

Verhale Van Regoor die Wêreld

Die Speelgoedgans



Deense Volksverhaal

Baie Fare Gelede....

'n Vlooi, 'n Sprinkaan en 'n Speelgoedgans wou eenkeer kyk wie van hulle die hoogste kan spring, en daarom het hulle die hele wêreld en almal wat graag wil kom, genooi het om die baljaar te sien.



Toe die drie saam in die kamer ontmoet het, het almal gedink hulle is merkwaardige springers.

"Wel, ek gee my dogter aan die een wat die hoogste spring!" het die koning gesê, "want dit sal nie regverdig wees om hierdie mense verniet te laat spring nie!"



Die eerste een wat na vore getree het, was die Vlooi; hy het sulke volmaakte maniere gehad en aan alle kante gebuig, want hy het edele bloed in sy are gehad, en meer as dit, hy het net met mense geassosieer, wat 'n groot verskil gemaak het.



Toe kom die Sprinkaan; hy was beslis baie groter, maar hy het hom goed gedra en die groen uniform gedra waarmee hy gebore was. Verder, soos hy gesê het, hy het aan 'n baie ou familie in die land van Egipte behoort, en by die huis was daar goed van hom gedink.



Die feit was, toe hy uit die lande gebring was, was hy in 'n huis gesit, drie verdiepings hoog, alles gemaak van hofkaarte met die gekleurde kant ingedraai; beide deure en vensters is in die middellyf van die Koningin van Harte uitgesny.



"Ek sing so goed," het hy gesê, "dat sestien inheemse krieke wat getjirp het vandat hulle gebore was, en nog steeds geen kaartehuis gehad het om in te woon nie, het maerder geword as wat hulle voorheen was uit ergernis toe hulle van my gehoor het."



Die speelgoedgans het niks gesê nie; en mense het gedink dit was omdat hy dus te veel geweet het; die huis hond het met sy neus na hom gesnuif en hulle verseker die Speelgoedgans van 'n goeie familie was.



Die ou raadslid, wat drie bevele aan hom gegee het om sy tong te hou, het gesê dat die speelgoedgans 'n profeet was; want 'n mens kon op sy rug sien of daar 'n swaar of kalm winter sou wees, en dit was meer as wat 'n mens kon sien aan die agterkant van die man wat die almanakke geskryf het.



"Wel, ek sal niks sê nie," het die koning gesê, "maar ek het my eie mening."



Die verhoor sou dadelik plaasvind, so die Vlooi het eerste gesprink. Hy het so hoog gesprink dat niemand kon sien waarheen hy gegaan het nie; daarom het hulle gesê hy het glad nie gesprink nie; wat skandelik was.



Die Sprinkaan het net helfte van die hoogte gesprong; maar hy het reg in die koning se gesig gesprong, wat volgens die koning uiters onaangenaam was.



Die Spielgoedgans het lank stilgestaan en by homself gedink;
uiteindelik het die mense geglo dat hy glad nie sou spring nie.



"Ek hoop net hy is nie siek nie," sê die huishond; toe pop! hy maak 'n sysprong reg op die skoot van die prinses, wat op 'n goue stoeltjie daar naby gesit het.



"Toe sê die koning: Daar is niks bo my dogter nie; daarom het hy die hoogste sprong gemaak wat gemaak kan word: om dit te kan doen, moet 'n mens 'n goeie verstand hê en die Speelgoedgans het gewys dat hy 'n goeie verstand het. Hy het 'n verstand van sy eie!"



En so het hy die prinses gewen.



"Dit is vir my alles dieselfde, sy het dalk die ou Speelgoedgans, vir al wat ek omgee," het die Vlooi gesê. "Ek het die hoogste gespring; maar, in hierdie wêreld kyk mense deesdae na 'n mooi voorkoms."

Die Vlooi het toe na 'n vreemde land gegaan, en diens geneem by hul weermag. Daar word gesê hy is hier om die lewe gebring.



Die Sprinkaan het op 'n groen wal gesit en aan wêreldse dinge gedink; en hy het gesê: "Ja, 'n mooi voorkoms is alles - 'n mooi voorkoms is waarvoor mense omgee."

En toe begin hy sy weemoedige tjirp liedjie waaruit ons hierdie storie geneem het; wat dalk waar is of dalk nie, alhoewel dit gedruk is.

Die Einde





THINK

DIGITAL ACADEMY

